

PLEIKU VÀ NỖI NHỚ

Hơn 45 năm tôi ra đi biệt...

Ngày 16 tháng 3 năm 1975 tôi di tản trên liên tỉnh lộ 14 từ KonTum về Pleiku. Một bộ tư lệnh quân khu, một sư đoàn không quân với hàng chục ngàn quân nhân bỗng dưng biến mất- để lại thành phố tan hoang vắng lặng, một cái chết tôi không bao giờ quên. Phi trường Cù Hanh nhiều phi cơ hư hỏng nằm im lìm dưới cơn mưa phùn. Trạm radar của Quân đoàn vẫn gập gù như con gà trống mổ thóc bị lãng quên không ai tắt điện. Ông lính Không quân già gác cổng phi trường tần ngần cầm cây súng không biết nên giữ lại hay quăng vào một xô nào đó. Đám quân y chúng tôi đi ngang, tôi nhìn ông, ông nhìn chúng tôi, tại sao ông không bỏ đi thì chỉ có ông mới biết. Chúng tôi tiếp tục chạy về hướng liên tỉnh lộ 7, bỏ lại sau lưng thành phố cao nguyên với bài hát *Em Pleiku má đở môi hồng, ở đây buổi chiều quanh năm mùa đông* ..

Tôi có rất nhiều kỷ niệm về Pleiku, nơi này tôi đã miệt mài hơn 6 tháng với khoá bổ túc Quân y do Liên đoàn 72 Quân y đảm nhiệm vì Trường Quân y quá tải do lệnh Tổng động viên. Bốn năm tại Kon Tum tôi cũng đi về thường xuyên Pleiku.

Từ Nha Trang từ biệt khóa căn bản quân sự 5 tuần xuống Phi trường Cù Hanh bằng C130, khoá sinh ngồi hàng ngang trong lòng chiếc phi cơ do phi công Mỹ lái cú đúp ngoạn mục khi phi trường bị pháo làm chúng tôi xanh mặt. Đám tân binh Quân y toàn dân mặt còn hôi sữa và mấy ông cán sự tế xồn xồn bị trưng tập hú hồn khi xuống phi cơ nhìn lại một đám cháy bên cạnh do bị trúng pháo. Không ai bảo ai tất cả cùng nhào vào giao thông hào ven doanh trại. Từ phi trường đi về Liên đoàn 72 Quân khoảng nửa cây số nhưng vẫn có xe đưa đón, đúng là lính ngành.

Vào trình diện để nhập khoá không có nơi cư trú vì khoá đàn anh vẫn còn chưa mãn khoá. Chúng tôi túa ra thành phố mượn chỗ ở. Mấy ngày đầu cơm nhà hàng ở khách sạn, sau một tuần lễ cháy túi ăn cơm phòng xã hội gần rạp chiếu phim Diệp kính, ngủ bụi trong sân chùa và nhà thờ. Thành phố đất đỏ chèm nhẹp ngời đầu

cũng dính bùn.

Đường phố nhỏ bé nhưng linh thì nhiều, chúng tôi lang thang hơn hai tuần chờ nhập học, ra luôn Biển hồ chờ trường tắm lộ thiên dù trời thật lạnh. Dân miền biển nhưng tôi lại thích nghi với khí hậu Pleiku, tôi bắt đầu yêu cái thành phố mờ ảo trong mưa, những người con gái má lúm nhai nào cũng hồng và mỗi lúc nào cũng đỏ như có vị ngọt của yêu đương.

Tôi làm quen với những góc phố và hội quán Phượng hoàng, cà phê Dinh Điền hay con đường Hoàng Diệu về đêm xập xình tiếng nhạc Trịnh. Những đêm chui rào quá giang xe không quân ra phố mua vui, có lần về lại quá giang trúng xe ông kẹ chỉ huy trưởng Liên đoàn. Ông dừng xe cho cả nhóm lên nhưng ghi hết tên, sáng vừa chào cờ xong tụi tôi bị nhốt chuồng cọp tội chui rào ra phố.

Tuổi trẻ năng động ồn ào ba gai, ngày cuối tuần khi có lương rủng rỉnh thì đi chợ Mới, ngắm gái hay trồng cây si trước trung học Bồ đề, Minh Đức và Playme. Những cô nữ sinh ngày ấy mang cả cái hồn của phố núi trong tà áo trắng tinh khiết của tuổi thơ đẹp náo nùng làm chúng tôi ngơ ngẩn .

Cái đêm đáng nhớ nhất của đời trai là đêm tôi bị mất trinh. Tôi bị mấy cha bạn già dụ đi khai cu, lễ vật là 3 chai bia và con vịt quay được cử hành nghi lễ chính với sự chứng giám của thường vụ đại đội. Nhậu lai rai xong trực chỉ động yêu nữ nằm gần con dốc có hàng thông già (bây giờ tôi quên mất). Tôi vụng về ra quân, con bé bảo chờ đờ, tôi ngại ngùng không dám cởi bị nó hỏi như giặc: - *chậm như rùa em tính thêm tiền bây giờ*- gái làng chơi mà ăn hiếp lính mới lạ. Nhìn con bé thoát y nằm sẵn sàng trên cái nệm như bản mời gọi, tôi e dè leo lên. Có hơi men nên tôi dạn dõng chút, nhưng thằng nhỏ bỗng đau quá làm tôi ngã ngựa giữa đường, mặt đỏ gay. Con bé nó khoe ùm lên: *Tao vừa phá trinh thằng lính Quân y còn hôi sữa...* Cả bọn nhìn tôi cười man dại. Mẹ họ chúng nó, tôi chỉ muốn độn thổ. Rồi chúng còn ngâm thơ: *Làm trai cho đáng thân trai /Chưa ba lần lậu chưa nên thân người...*

Thời gian tôi luyện cho tôi trưởng thành nơi phố núi Pleiku, yêu đương thì chưa có nhưng tình một đêm thì nhiều. Ly cà phê cứt chồn đặc quánh nơi quán Dinh Điền dường như có bùa mê thuốc lú của cô chủ quán- có cả đánh nhau, bắn nhau từ nơi cái quán mờ ảo này cùng với bar Phượng Hoàng; tụi tôi sau này không dám đến sợ

bị vắng miếng. Dù gì đi nữa Pleiku vẫn là nơi đẹp nhất trong đời quân ngũ cho đến ngày bỏ nó sau lưng.

Đến tận bây giờ tôi như còn nghe được tiếng rì rào của hàng thông già, tiếng mưa rơi nhẹ trên đôi má và đôi giày Saut quỵện đất đỏ như níu kéo về quá khứ thân thương. Tôi ước mơ ngày nào đó khoác lại chiếc ba lô xuống phi trường Cù hanh, lội bộ loanh quanh qua từng con đường phố Pleiku mà tôi đã in vết chân hơn 45 năm qua, uống lại ly cà phê đặc quánh nơi quán Dinh điền, ngồi trầm ngâm nhìn đám nữ sinh tung tăng đến trường... Tuổi đời chông chất, tóc ngả màu muối tiêu tôi chưa chạm được nỗi ước ao là về Pleiku một chuyến trước khi ra đi về cõi vĩnh hằng. Một thời chiến chinh, bạn bè tôi ai còn ai mất... nhưng ngọn đồi ChuPao vẫn còn trơ tuế nguyệt:

Chu Pao ai oán hờn trong gió.

Mỗi chiếc khăn xô một tắc đường...()*

Phan Nhật Bắc

Melbourne ngày được thả lỏng sau Covit 23 . 10 .2020

(): Bên đồi ChuPao- thơ Lâm Hảo Dũng*

Nguồn: <https://www.nhuygialai.com/2020/10/pleiku-va-noi-nho-phan-nhat-bac.html>

Kính mời đọc thêm những truyện khác của tác giả tại:

<http://www.vietnamvanhien.org/PhanNhatBac.html>

www.vietnamvanhien.net

VIỆT NAM VĂN HIẾN

www.vietnamvanhien.info

TỦ SÁCH VĂN HIẾN VỚI HƠN 9000 TÁC PHẨM